

sende til fremmede Lande for Industri-frembringelser, ville vore Byer ikke være i Stand til at udvikle sig saaledes, som Landbruget kunde ønske, og det vil i sidste Instans gaa lige saa meget ud over Landbruget som over Byerne. Jeg har maattet fremdrage dette, fordi det har været mig om at gøre, for det første at slaa fast, at jeg, selv om man fik Kompensationen, ikke kunde ønske denne Toldlov vedtagen, men tillige fordi jeg jo ikke er ene om den Mening, idet den, efter min Overbevisning, deles af Flertallet i Landstinget. Og naar der derfor under denne Sags Behandling haade her og ogsaa uden for Salen er rettet stærke Bebrejdelser mod Landstinget for den Maade, hvorpaa man har behandlet denne Sag, forekommer det mig, at man i Virkeligheden vender Sagen paa Hovedet. Det er nemlig ganske sikkert, at gennem den ærede Ordførers og mange andres ihærdige Agitation er det lykkedes at rejse en Opinion rundt om i vort Land, som mener, at Frihandelen er det eneste saliggørende. Nogen Kæntring er der vist nok overfor denne Opfattelse, men den er i hvert Fald stærk nok til, at den vedblivende hersker her i Folketinget, og den vil vel heller ikke for det første ændres. Men lige saa sikkert er det, at den modsatte Opfattelse, den, som jeg nu altsaa har gjort mig til Udtryk for her, har haft et lige saa stærkt Fæste oppe i Landstinget gennem alle disse Aar. Og naar vi derfor i disse Aar have arbejdet paa at faa en Toldreform, saa har Forudsætningen herfor maattet være en gensidig Imødekommenhed, men den maatte da efter min Opfattelse finde sit Udtryk i, at man søgte at rette i Toldloven de mange Mangler, den paa Grund af sin Alder har, medens man samtidig hermed hverken forøgede eller formindskede, men i det hele og store bevarede den Beskyttelse, som vi have efter vor nuværende Toldlov. Det er denne Imødekommen, som Folketinget intet Øjeblik har villet vise, idet det bestandig har forlangt Beskyttelsen langt ned. Naar det heri har fundet Støtte hos Befolkningen, er det mere, fordi det nu er blevet præket saa stærkt ind, end fordi der er ingen Grund til at vente, at der for Befolkningen vil komme stor Glæde af de Nedsættelser, som vor Toldlov overhovedet muliggør. Det er tidligere oplyst her i Salen, at ved den Reduktion, som det foreliggende Ændringsforslag bringer paa forskellige beskyttede Sager, vil for Eksempel en Plov blive 30—40 Øre billigere, et Par Bukser vil blive en Snes Øre billigere, en Frakke

vil blive 50 Øre billigere, et Par Sokker vil blive 2 Øre billigere. Da det er et Stridspunkt, hvorvidt Fajancetolden skal nedsættes med en Øre, vejede jeg i Gaar en Tallerken, og det viste sig, at den højst vilde blive en $\frac{3}{4}$ Øre billigere. Jeg er vis paa, at Befolkningen ikke ser det allermindste af disse Øre. Jeg tror derfor, at den Glæde, Befolkningen vil have, ikke bliver stor. Men det være nu dermed, som det vil! I alt Fald, den Opfattelse, som jeg har gjort gældende, har været den afgjort raadende i Landstinget. Gensidig Imødekommen maatte da kræve, at man gik midt imellem de 2 Tings Standpunkter og opretholdt det nu gældende Maal af Beskyttelse, og Imødekommenheden fra Landstingets Side vil i saa Tilfælde snarest være større end fra Folketingets Side, thi i alle disse Aar, hvor disse Spørgsmaal have været omstridte og debatterede her i Landet, har Landstinget fra den øvrige Verden faaet Ret i sin Opfattelse, idet man overalt er gaaet den Vej, Landstinget har villet, nu i de senere Aar er jo ogsaa det Land, hvis Forhold ligne vore mest, nemlig Norge, gaaet samme Vej. Hvor er imidlertid den Imødekommen fra Folketinget, den ærede Ordfører ved tidligere Lejligheder og det ærede Medlem for Randers Amt (Neergaard) nylig henpegede paa? Den har aldrig været til at mærke. De første Spor af Imødekommenhed skrive sig fra 1896—97, da et Flertal her i Tinget, hvori der ogsaa var nogle Medlemmer fra Højresiden, blev enigt med Regeringen ikke om et Toldlovsforslag, men om en Begyndelse til et Toldlovsforslag, om nogle enkelte Positioner paa et saadant, en Enighed, som jeg i øvrigt tillader mig at formene opnaaedes fuldt saa meget af storpoltiske som af toldpolitiske Grunde. Og hvad var det centrale i denne Enighed? Det var, at man i meget væsentlig Grad formindskede Beskyttelsen for vore Erhverv, en Beskyttelse, som i Forvejen er for lille. Det ærede Medlem for Randers Amt angav det til 20 pCt.; jeg tror, naar det kommer til Stykket, bliver det mere. Men det vil altsaa sige, at Folketingets Imødekommenhed bestod i en *Forandring i Toldloven i modsat Retning* af den, Landstinget bestandig har forlangt. Ingen vil kunne bebrejde eller tale om Mangel paa Imødekommenhed fra Landstingets Side, fordi det svarede med ligeledes at hævde sit Standpunkt. Nej, første Gang, hvor der efter min Mening er vist virkelig Imødekommen i denne Sag, er i Aar, og den er vist fra Landstingets Side ved, at det har sendt os ned et Forslag, som respekterer